

SEANAN MCGUIRE

PE TĂRÂMUL DE RĂDĂCINI ȘI OASE

AL DOILEA VOLUM AL SERIEI
COPII ÎN DERIVĂ

Traducere din limba engleză de
CARMEN ION

CORINT
BOOKS
—2020—

1 FARMECUL PERICULOS AL COPIIILOR CELORLALȚI

ACEIA CARE ÎI ÎNTÂLNISERĂ pe Chester și Serena Wolcott în societate ar fi pariat că perechea nu și-ar fi dorit nicio dată să aibă copii. Din niciun punct de vedere nu păreau genul. Atunci când lucra în biroul său de acasă, lui Chester îi plăceau liniștea și solitudinea; privea până și cea mai neînsemnată deviere de la rutina sa drept o întrerupere de proporții enorme și absolut impardonabilă. Iar copiii ar fi fost, cu certitudine, mai mult decât o deviere neînsemnată. Pentru tipul de persoană căreia îi place rutina, copiii ar echivala cu opțiunea nucleară. Serena, pe de altă parte, adora să grădinărească, să facă parte din comitetele unor organizații nonprofit drăguțe și elegante și să-i plătească pe alții să-i țină casa imaculată. Copiii nu erau pentru ea decât o mare belea. Copiii însemnau petunii călcate în picioare și mingi de baseball aruncate prin ferestrele mari ale casei lor, și, ca atare, n-aveau ce căuta în lumea atent rânduită în care trăia familia Wolcott.

Cei care nu și-i închipuiau pe soții Wolcott în postura de părinți nu văzuseră însă cum partenerii lui Chester de

la casa de avocatură își aduceau fiii la lucru, niște clone mici și fercheșe ale taților, îmbrăcați în haine bărbătești adecvate vârstei, viitori regi ai lumii în pantofii lor perfect lustruiți și cu vocile lor perfect modulate. Chester îi urmărea cu invidie tot mai mare pe partenerii juniori care fluturau poze cu fiii lor dormind și erau lăudați. Și pentru ce, mă rog frumos? Pentru că se reproduseseră! Un lucru atât de simplu, pe care orice animal era capabil să-l facă.

Noaptea, el începuse să viseze băieței bine-crescuți, cu părul lui, ochii Serenei și sacouri încheiate în nasturi *exact* așa cum trebuia, și pe partenerii săi radiind cu mărinimie la vederea unei asemenea dovezi a calităților sale de familist convins.

Cei care nu și-i închipuiau pe soții Wolcott în postura de părinți nu văzuseră însă cum unele doamne, colege cu Serena în comitetele organizațiilor nonprofit, își aduceau uneori fetele cu ele la întruniri, scuzându-se pentru bonele incompetente ori babysitterele bolnave, dar umflându-se în pene atunci când toată lumea dădea năvală pentru a le admira fetițele superbe. Fiicele acelea privilegiate, în rochițele lor din dantelă și tafta, erau la fel de frumoase ca florile din grădina ei și-și petreceau timpul la întruniri și ceaiuri jucându-se în liniște pe marginea covoarelor, îmbrățișându-și jucăriile de pluș ori hrănindu-și păpușile cu biscuiți imaginari. Toată lumea se grăbea să le felicite pe acele femei pentru sacrificiile lor. Și pentru ce, mă rog frumos? Pentru că făcuseră un copil! Ceva atât de ușor, ceva ce oamenii făceau de la începuturile timpurilor.

Noaptea, ea începuse să viseze fetițe bine-crescute, cu gura ei și nasul lui Chester, în rochițe vapoaroase, pline de volănașe

și zorzoane, și pe doamnele din comitete dându-se peste cap să fie primele care să o complimenteze pentru fiica ei.

Vedeți voi, acesta este principalul pericol la copii: sunt adevărate capcane. Cineva care se uită la copilul altcuiva este tentat să vadă numai lucrurile de suprafață, pantofii lustruiți ori buclele perfecte. Nu vede lacrimile, ieșirile nervoase, nopțile nedormite, grijile. Nu vede nici măcar iubirea, nu cu adevărat. Atunci când te uiți la copii din afară, este ușor să-i vezi ca pe niște lucruri, ca pe niște păpuși concepute și proiectate de către părinți pentru a se comporta într-un fel anume, în conformitate cu un anumit set de reguli. De pe culmile înalte ale maturității este ușor să uiți că orice adult a fost cândva copil, cu propriile idei și ambiții.

Și, în final, este ușor să uiți încă ceva: copiii sunt oameni, și oamenii fac ce fac fără a se gândi la consecințe.

Imediat după sărbătorile de Crăciun – după șirul interminabil de petreceri la birou și de evenimente caritabile –, Chester se întoarse spre Serena și zise:

— Am ceva de discutat cu tine.

— Vreau un copil, răspunse ea.

Chester rămase mut câteva clipe. Era un bărbat ordonat, cu o soție ordonată și o viață normală și ordonată. Nu era obișnuit ca soția să-și exprime atât de deschis dorințele, în fapt, nu era prea conștient că ea ar avea vreo dorință. Era ceva nou și deconcertant... și un pic excitant, dacă era să fie sincer.

Într-un târziu, zâmbi și spuse:

— Exact despre asta voiam să discutăm.

Pe lumea asta sunt oameni – oameni buni, cinstiți, muncitori – care-și doresc mai mult ca orice să aibă copii, care

încearcă ani la rând să conceapă, dar în zadar. Sunt oameni nevoiți să apeleze la doctori, să meargă în camere mici, sterile și să asculte prelegeri terifiante despre cât de mult ar costa chiar numai pentru a începe să spered. Sunt oameni care trebuie să plece în căutări, să vâneze vântul nordic și să ceară lămuriri despre cum pot ajunge la Casa Lunii, acolo unde dorințele le pot fi îndeplinite, cu condiția ca momentul ales să fie cel bun, iar nevoia suficient de mare. Sunt oameni care nu fac decât să încerce și să tot încerce, și să nu primească în schimbul eforturilor lor decât inimi frânte.

Chester și Serena urcară la etaj în patul pe care îl împărțeau, Chester nu-și puse prezervativul, iar Serena nu-i aminti de el, și asta fu tot. Din dimineața următoare, ea nu-și mai luă pastilele anticoncepționale. După trei săptămâni, nu îi veni ciclul menstrual, care fusese, de când avea doisprezece ani, la fel de regulat și de ordonat ca și restul vieții ei. La două săptămâni după aceea se afla într-o cămăruță albă, iar un bărbat amabil, într-un halat lung și alb, o anunță că avea să devină mamă.

— Când vom putea avea prima poză cu copilul? întrebă Chester, care se imagina deja arătând-o colegilor de la birou, stând cu bărbia încordată și privirea distantă, pierdut parcă în vise despre cum avea să-și învețe cât mai repede viitorul fiu să joace baseball.

— Da, chiar așa, când? întrebă și Serena.

Colegele ei țipau întotdeauna în extaz când cineva venea cu o ecografie nouă. Ce grozav că și ea urma să fie, în sfârșit, în centrul atenției!

Doctorul, care avusese parte la viața lui de destui părinți nerăbdători, zâmbi.

— Sunteți însărcinată în circa cinci săptămâni, spuse el. În circumstanțe normale, nu recomand prima ecografie cu ultrasunete înainte de douăsprezece săptămâni. Cum asta este prima dumneavoastră sarcină, poate că ar fi bine să așteptați înainte de a o anunța. Deocamdată totul pare să fie în regulă, însă nu e decât începutul și v-ar fi mai ușor dacă nu veți fi nevoită să vă retrageți spusele.

Serena îl asculta uimită. Chester spumega. *Ideea* în sine că soția lui ar putea da greș cu sarcina – un lucru atât de simplu, încât orice tâmpit ar fi în stare să-l ducă la capăt – era mai jignitoare decât orice auzise vreodată. Totuși, doctorul Tozer îi fusese recomandat de unul dintre partenerii de la firmă, care îi făcuse cu ochiul cu subînțeles, și Chester nu vedea, pur și simplu, nicio cale de a schimba doctorul fără a ofensa o persoană mult prea importantă.

— Bun, atunci rămâne așa, la douăsprezece săptămâni, enunță el. Până atunci ce-ar trebui să facem?

Doctorul Tozer le spuse: vitamine, hrănire atentă și o grămadă de cărți de citit. Ca și cum se aștepta ca ei să aibă cel mai dificil copil din istoria lumii. Se conformară însă, ascultători, de parcă ar fi urmat pașii dintr-o vrajă menită să le pună direct în brațe copilul perfect. Nu discutară niciodată ce își doreau, băiat sau fată; amândoi știau precis ce va fi, așa încât orice discuție părea nenecesară. Astfel încât Chester mergea în fiecare seară la culcare visând la fiul său, în timp ce Serena își visa fiica, iar pentru o vreme amândoi crezură cu tărie în perfecțiunea condiției parentale.

Desigur că nu urmară sfatul dat de doctorul Tozer de a ține sarcina secretă. Atunci când ceva atât de bun se petrecea, trebuia împărtășit. Prietenii, care nu îi văzuseră

niciodată în postura de părinți, fură uimiți, însă le acordă sprijin moral. Colegii, care nu îi cunoșteau atât de bine încât să înțeleagă cât de proastă era ideea, primiră vestea cu entuziasm. Chester și Serena clătinau din cap și comentau cu superioritate faptul că sarcina le oferise ocazia să descopere cine le erau „adevărații” prieteni.

Serena mergea la întrunirile comitetelor și zâmbea mulțumită atunci când celelalte femei îi spuneau că e frumoasă, că radiază și că sarcina „o prinde”.

Chester mergea la birou, unde mai mulți parteneri își luară obiceiul de a apărea la el în birou doar ca „să stea de vorbă” despre iminenta paternitate, oferindu-i tot felul de sfaturi și camaraderie.

Totul era perfect.

Merseră împreună la prima ecografie și Serena îl luă de mână pe Chester în timp ce tehniciana o unse pe burtă cu o substanță vâscoasă albăstrie și începu să miște sonda peste ea. Imaginea porni să se afișeze pe monitor. Serena se simți pentru întâia oară ușor îngrijorată. Dacă ceva era în neregulă cu copilul? Dacă doctorul Tozer avusese dreptate și sarcina ar fi trebuit păstrată secretă, cel puțin încă o vreme?

— Ei bine? întrebă Chester.

— Vreți să știți dacă e fată sau băiat? spuse tehniciana.

Chester încuviință dând din cap.

— E o fetiță perfectă.

Serena râse, încântată că presimțirile i se adevereau, însă râsul i se stinse când remarcă disprețul de pe fața lui Chester. Dintr-odată, lucrurile pe care nu și le spusese răreau a umple încăperea.

Tehniciana scoase un icnet.

— Se aude un al doilea rând de bătaii ale inimii, spuse ea. Se răsuciră amândoi spre ea.

— Aveți gemeni.

— Al doilea copil e băiat sau fată? întrebă Chester.

Tehniciana ezită.

— Primul copil blochează vederea, răspunse ea evaziv. E greu de spus cu certitudine...

— Dar dumneavoastră ce credeți? insistă Chester.

— Mi-e teamă că n-ar fi etic din partea mea să-mi dau cu presupusul, zise tehniciana. Vă fac o nouă programare, peste două săptămâni. Fetușii se mișcă mult în uter. Atunci vom putea să vedem mai bine.

Nu văzură mai bine. Primul fetus se încăpățână să rămână în față, iar al doilea în spatele său, așa încât soții Wolcott se prezentară în sala de nașteri – desigur, pentru o naștere indusă, programată la o dată aleasă de comun acord și încercuită de ambii în calendarele lor –, sperând în tăcere că vor deveni mândrii părinți ai unui fiu și ai unei fiice, cu care să completeze din prima încercare careul lor perfect. Amândoi se simțeau destul de încrezători și încrezuți. Era ca și cum ar fi rezolvat totul dintr-o lovitură, ca și cum ar fi găsit soluția ideală încă din start.

(Gândul că bebelușii lor aveau să devină copii și mai apoi *oameni* nu le trecu nicio clipă prin cap. Nu se gândiră niciun moment că biologia nu înseamnă destin și că este posibil ca nu toate fetițele să devină prințese frumoase și toți băiețelii, bravi soldați. Le-ar fi fost mult mai ușor dacă aceste idei s-ar fi strecurat cândva în mințile lor, nepof-tite, dar negreșit demne de toată atenția. Din nefericire, mințile le fuseseră programate și în ele nu aveau loc astfel de opțiuni revoluționare.)

Travaliul dură mai mult decât își planificaseră. Serena voia să evite, dacă putea, cezariana, nu voia mizerie și cicatrici, așa că împinse atunci când i se spuse să împingă, și-și trase sufletul când i se spuse să se odihnească, și dădu naștere primului copil la cinci minute înaintea miezului nopții în ziua de cincisprezece septembrie. Doctorul dădu copilul surorii medicale, anunțând „E o fată”, după care se aplecă din nou deasupra pacientei.

Chester, care sperase până în ultima clipă ca bebelușul băiat să-și facă loc în față pentru a-și proclama condiția de prim născut, nu spuse nimic în timp ce își ținea soția de mână și o asculta cum se forțează să elimine din corp al doilea copil. Serena avea fața roșie și sunetele pe care le scotea erau aproape animalice. Scena era terifiantă. Chester nu-și imagina nicio circumstanță în care să o mai poată atinge vreodată. Nu, era exclus; slavă Domnului că cei doi copii se nașteau deodată! În felul acesta, totul avea să se termine definitiv și irevocabil.

O plesnitură, un țipăt, și vocea doctorului anunță cu multă mândrie:

— O altă fetiță perfect sănătoasă.

Serena leșină.

Chester o invidie.

MAI TÂRZIU, DUPĂ CE SERENA se învelise bine în patul ei din salonul privat, cu Chester alături, surorile îi întrebă dacă doreau să-și vadă fetițele, iar ei răspunseră că da, bineînțeles. Cum ar fi putut răspunde altfel? Acum erau părinți, și în această calitate lumea avea așteptări din partea lor. A fi părinte presupunea anumite *reguli*. Dacă nu

răspundeau acestor așteptări, toți cunoscuții aveau să îi eticheteze drept neadecvați, și consecințele *acestei* etichetări ar fi fost, ei bine...

Incomensurabile.

Surorile se întoarseră cu două chestii cu fețe rozalii și fără păr pe cap care arătau mai degrabă ca niște viermi ori drăcușori, decât ca niște ființe umane.

— Una pentru fiecare! ciripi radioasă una dintre femei, întinzându-i lui Chester un bebeluș strâns înfășat cu aerul că era cel mai obișnuit lucru de pe lume.

— V-ați gândit ce nume le veți pune? întrebă a doua femeie în timp ce îi înmâna Serenei celălalt bebeluș.

— Pe mama o cheamă Jacqueline, rosti cu prudență Serena, aruncând o privire spre Chester.

Evident, discutaseră despre nume și aleseseră unul pentru fată și unul pentru băiat. Nu se gândiseră la două nume de fată.

— Pe soția partenerului nostru principal o cheamă Jillian, zise Chester.

Dacă avea să fie cazul, putea pretinde că așa se numea mama lui. Nu va ști nimeni. Nimeni nu avea să afle.

— Jack și Jill, spuse zâmbind prima dintre surorile medicale. Foarte drăguț!

— Jacqueline și Jillian, o corectă Chester cu răceală. Fii-celor mele nu li se va adresa nimeni niciodată cu niște po-recle așa de banale și nedemne.

Zâmbetul se șterse de pe fața femeii.

— Sigur că nu, replică ea, deși ceea ce voia de fapt să spună era „ba sigur că da” și „o să vedeți voi cât de curând”.

Serena și Chester Wolcott căzuseră pradă farmecului periculos al copiilor celorlalți. Peste foarte puțin timp aveau să-și dea seama de eroarea comisă. Așa cum se întâmplă întotdeauna cu cei ca ei.